

Muistelmia
Keisarillisten Majesteettien

fäynnistä

Lappeenrannassa

w. 18⁴⁻⁷/₈85.

Kirjoittanut

A. Lindh.

1886

Tekijän kustannuksella.

Sinta 10 penniä.

c 92.8/3226 sin

LAPPEENRANNAN MAAKUNTAKIRJASTO

92.874

PK C

LINDH, A.

MUISTEMIA KEISARILLISTEN MA-
JESTEETTIEN...1885

>>18066119 002 1 PKC

Wiihuri,

Wiihurin Sanomain kirjapainosfa. 1886.

LAPPEENRANNAN
KAUPUNGINKIRJASTO

Juhla on tullut Suomehen suuri,
Saapunut isä, Kansojen muuri,
Ensi filmäys tietää jo antaa
Sydämmen laadun, jonka hän kantaa.
Ihmisten rinnat ilosta sykkii,
Nuoret ja vanhat kilvasa hyppii.

Lähetyskunta, naiset ja miehet,
Kansallispuvuis' suuret ja pienet,
Pysäkillä jo vastassa warttui,
Kansanjoukko se suureksi karttui.
„Benäjänkirkkoon” Keisari kulki,
Kiittämähän nyt Jumalaa julki.

„Glädöön Keisari!” waltias suuri,
Kansojen tuki, turwa ja muuri.
Juhliwa kansa äänessä huutaa,
Nuoret ja vanhat yhdestä suusta,
Äänensä kaikki kaikua antaa:
„Terwe tuloa! Lappeenrantaan.”

„Runniaportill” kuffia heittää
Neitoset nuoret, maantien niill' peittää,
Ilma on kaunis, juhliwa ilta,

Rumina kuuluu waan taiwahilta
 Woimasta Herran, wasta jof' kawi,
 Kastellen maan, se siwuitse mäni.

Ihmisten filmät ilosta hohtaa,
 Keisarinna kun ajawan kohtaa,
 Rakkaudesta sydämmet sykkii,
 Suontemme veri kowemmin tykkii —
 Raikawa riemu mieleemme näyttää,
 „Eläköön” huudot ilmoja täyttää.

Maamme sotilaat kedolla näyttää,
 Kuinka he woiwat aseita käyttää,
 Keisari heitä kauniisti kiittää,
 Nistin päällikön rintahan liittää.
 Keiserwit myöskin mukana kulkee,
 Keisari nekin armoonja sulkee.

„Perintö-prinsssi”, ruhtinas nuori,
 Johonka toiwoll' katsoopi Suomi,
 Niwisjä urhoin reippaasti astui,
 Silmät ne silloin monelta kastui:
 „Siunaus Herran, kansjanne olkoon!
 Maamme onneksi elonne tulfoon.”

Keisarinna se waunuisa istuu,
 Hymyillen katsoo kun pojat astuu.
 Balkonen orhi Keisarin kantaan,
 Käsnyt hän selwät Ramsay'lle antaa.

Leikkijodasja kanuunat jyskää —
 Sotilaat ympär' metsiä ryskää. —

Pappilan merkki, rohkea halli,
 Sukunsa juuren parahin malli,
 Kävijänsä olla nyt mahtoi,
 Mhäisemmän kost' istuimen tahtoi;
 Keisarinman se waunuihin hyppäis,
 Siinä hän hywin istua tykkäis.

Kotona kokit roffaanja keittää,
 Suoloja sekaan hienoja heittää,
 Siihenpä lihat lisäksi paistaa,
 Keisar' keittoa makeeta maistaa.
 Kuppisenlientä armojsa anoo —
 Syötyänsä, sen hyväksi sanoo. —

Kauniit ja siivät Saimaan on saaret,
 Siintävät selät, lahtien kaaret.
 Keisari sinne laiwanja kääntää,
 „Ahti” juuria aaltoja wääntää,
 Hirweän tuulen wihurin nostaa,
 Siten rauhanja häiriön kostaa.

Saimaan kanawa kaimanto juuri,
 Sai nyt juurimman kunnian juuri:
 Keisarin laiva kanawaan kulki,
 Läpi porttien potrien julki;
 Mustolasja jo tafaijin kääntyi,
 Katsijat kailki „hurraasta” nääntyi.

Ranshallispuvuis' neitokset nuoret,
 Kauniit, niinkuin kukkiwat tuomet,
 Rahdeksan neittä wenhettä joutaa,
 Keisarinnan ne laiwasta noutaa.
 Nimen „Saimaa” se wenhe nyt kantaa,
 Suomen naiset sen lahjaksi antaa.

Koivunen laitur' rannalla pieni,
 Iskäänkuin järween pistävä niemi,
 Majesteeteille sijaa nyt antaa —
 Keisarin perheen yllänsä kantaa.
 Tuuli on tuima, aallot ne wyörii,
 Kylpyhuoneella ihmiset hyörii.

Sotilaat kilwan wenheitä joutaa,
 Sitäpä kaikkein katsella joutaa,
 Siki se juoksee joutajain päästä,
 Monella on myös kuulatkin käässä.
 Majesteetit ne armoonsa julkee,
 Keittenkä wenhe kowimmin kulkee.

Kylpyhuoneessa teetä nyt juodaan,
 Laulaja-seura sinne myös tuodaan:
 Raikuen kaikuu kaunonen ääni,
 „Kwartetti laulus”, niin ylenmäärin.
 Halberg runoja Suomeksi luki,
 Kauniisen muotoon kielemme puki.

Sylissään äitit lapsiaan kantaa
 Keisarin luokse, Lappeenrantaan;
 Mitinsä kansja pienoiset liittää
 Kätensä ristiin, Herraa nyt kiittää,
 Joka armiaan ruhtinaan antaa
 Ruunua täällä pääsänjä kantaa.

Lasit on auki — Keisari makaa,
 Täällä on rauha — siitä on wakaa;
 Lintuset puitten oksilla kiikkuu,
 Hiljaan henkien ihmiset liikkuu,
 „Siunatut olkoot! lausuwan kuulet,
 Tuhat määrin ihmisten huulet.”

Suomen soturit uljaat ja nuoret
 Wanakkana seisoi, kuin ikivuoret
 Warrella tien, jost' keisari ajoi,
 Syvästi jättäin kaikkihin fajoi.
 „Eläköön” huudot kauaksi kaikui,
 Ilma idästä läntehen raikui.

Walkowiitat palokuntalaiset,
 Wuoroin walwoivat, waihtaen toiset,
 Keisari heille palkinnon kantoi,
 Päällikölle wiel' formuksen antoi;
 Lähtiesänjä armosja kiitti,
 Sydämmet kaikki itseensj liitti.

„Herran siunaus kansjanne olkoon!
 Matkallanne se turvakki tulfoon,
 Jumala teille onnea suokoon!
 Kuusut ja liljat tiellenne luokoon.
 Terve tuloa toistenkin meille,
 Sydämmisjämme janomme teille.

Rautatie oli vasta nyt uusi,
 Kunnia sille tuli jo juuri;
 Reijari teitje matkalla kulki,
 Tullen ja menen kaitille julkki.
 Lapweden ufot warrella wahti
 Sotilain kanssa, „se oli rahti.”

Sähköwalot ne kaduilla loisti,
 Pimeyden se kauakki poisti.
 Sotilaat kaitki „kasarmiin” rientää,
 Tänne ei jätä suurta, ei pientään.
 Juhliva kansa kotiinsa kulkee,
 Matkahan muiston mieliinsä sulkee.

Loppunut on nyt puuha ja kiire,
 Kadonnut on jo kaduilta liike,
 Syksyn myrskyt ne lehtiä raastaa,
 Reijarin matkaa ihmiset haastaa.
 Fontelin talo, komea, suuri,
 Reijarin on nyt asunto juuri.